

De 'bezemwagen' van Kenamju: „Een mooi stel meiden bij elkaar”

Door: Kirsten Ente

Champions League

„Wat zijn jullie toch een mooi stel meiden bij elkaar.” Dit waren de eerste woorden van Benito Maij nadat 'zijn' dames verslagen en afgepeigerd de privékleedkamer, die overigens veel weg had van zo'n eentje uit een goedkope Hollywoodfilm, binnen kwamen. Geen woord is hiervan gelogen. Want ze hadden gevochten als leeuwen, gebruld als apen en samengewerkt als, ja als wat eigenlijk? Als Kenamjuërs.

De Europa Cup voor Clubteams, zeg maar de Champions League van het judo, werd op zondag 18 oktober gehouden in Orléans, Frankrijk. Diezelfde elan die de Champions League heeft, had dit kampioenschap ook. Grote namen waaronder Elisabeth Willeboordse, Frédérique Jossinet (Fra) en

Elisabeth Willeboordse in actie voor de Turkse ploeg Kocaeli

Heide Wollert (Ger), relatief veel toeschouwers voor judobegrippen, zo'n vijftienghonderd mensen, vier camera's, twee flatscreens, een presentatieduo, entertainment tussen en na de wedstrijden, en dat allemaal in een grootse arena, Le Zenit.

Maar wat wil je ook. Fransen houden van judo, dat is algemeen bekend. Maar dat één club uit Frankrijk, USOrléans, die de afgelopen twee jaar de titel op zijn naam schreef, het voor elkaar weet te krijgen om de halve stad, die voor een groot deel uit studenten bestaat, op zondag te laten uitrukken voor toch wel hun 'wedstrijd van het jaar', is bijna krankzinnig.

Kenamju kent eveneens een grote historie als het gaat om het winnen van deze Cup, zowel bij de mannen als vrouwen. Maar de afgelopen jaren deden de Haarlemmers niet mee aan deze wedstrijd, of vanwege een druk schema of omdat er kwaliteit in het team ontbrak. Claudia Zwiërs, de 'Moeder Gans' zoals ze door haar team ook wel wordt genoemd, heeft samen met Jessica en Jenny Gal de Cup al eens gewonnen, tweemaal zelfs. Decennia later staat ze er weer, niet met de zusjes Gal maar met Birgit Ente, Kitty Bràvik, Dani Libosan, Antoinette Hennink, Jamie-Lee Leonora, Nicoline Albers en Kim Polling.

Zwiërs: „Het is nog een vrij jong en onervaren team. Met Jessica en Jenny hadden we destijds wat meer ervaring, omdat zij individueel al wat titels op zak hadden. Birgit komt net om de hoek kijken bij de senioren, Kitty en Antoinette

ook. Dani en ik zijn de routiniërs. Dus alles wat we dit weekend hadden gepakt, was mooi meegenomen.” Van de sfeer uit die glorieuze periode herkent ze weinig terug: „Ik heb meegemaakt dat we met een volle bus naar Frankrijk de mannen en vrouwen achterna reisden. Dit jaar was

dat niet het geval. Ik denk dat het komt omdat we geen Europa Cup in Haarlem hebben gedraaid, de mensen zijn het vergeten, en volgens mij heeft de nieuwe generatie judoka's geen idee wat het precies inhoudt. Wat erg jammer is, want het is goed voor het Nederlandse judo, goed voor Kenamju.”

De 'bezemwagen' van Kenamju

De eerste wedstrijd van de Kenamju-dames is op papier meteen een lastige, het Sloveense 'Sankaku', het team van oud-Kenamjuër Jenny Gal, is de tegenstander. Maij: „Voorafgaand dacht ik: 'het wordt of 3-2 voor hun of 3-2 voor ons'.” Nadat de Haarlemse dames met al hun power hun strijdleus: 'De bezem. De bezem. Wat doen we ermee? Wat doen we ermee? We vegen, vegen de vloer. Keeeeeenamju' schreeuwde, begon de wedstrijd. In de klasse tot 52kg. bood Ente goed tegenstand, gevaarlijk op bepaalde momenten, maar verloor echter met een verwurging. Libosan (-57kg.) was strijdlustig, kwam er een aantal keer goed onder met haar uchimata, en bracht het eerste punt binnen voor Kenamju. Hennink (-63kg.) won van Ursna Zolnir, de nummer vijf van de afgelopen WK, nadat ze opgaf vanwege een knieblessure. De stand naar drie wedstrijden, één winstpunt voor Sankaku en twee voor Kenamju. In de klasse tot 70kg. kon Polling voor de beslissing zorgen. Ze maakte halverwege de wedstrijd een goed zittende schoudertechniek, waarbij ze haar tegenstander half op de rug wist te gooien. Wasa-ari. Maij: „Op dat moment dacht ik: 'We gaan winnen, nu zijn we er. Dit gaan we flikken.'” De triomftocht werd min of meer al ingezet, want iedereen in de ploeg wist het zeker 'Kim gaat winnen'. Maar door een arbitrale fout kreeg ze geen score toegekend. Daarentegen werd ze bestraft.

Ze stond achter, en verloor uiteindelijk nihil. Het team kon wel door de grond zakken. Maar echt tijd om daarbij stil te staan was er niet, de 'oudste bezem' van het team, Zwiërs, moest aangemoedigd worden. De druk kwam nu op haar schouders terecht. Zwiërs: „In mijn achterhoofd wist ik dat de kans klein was om van Lucija Polavder te winnen. Altijd een lastig wedstrijd, niet voor niets is ze een van de beste van de wereld in het plus gewicht.” Dat bewijst de Sloveense ook in deze wedstrijd. Zwiërs verliest. „Tuurlijk is het balen. In het verleden heb ik vaak het winnende punt binnengehaald, nu mocht het helaas niet zo zijn.”

De Sloveense meiden werden uiteindelijk 'gemakkelijk' kampioen. In de finale versloegen ze de Franse judoclub 'Pontault Combault' met maar liefst 4-1.

Kleedkamermoment

Na die wedstrijd dropen de dames van Kenamju af naar de kleedkamer. Gedesillustioneerd waren ze. Bijna hadden ze gewonnen. Het scheelde niks. Derhalve schokken ze een beetje van de positieve woorden van Maij: „Ze hadden iets negatiefs verwacht. Van dit is niet goed, en dat niet. Toen moesten ze eigenlijk wel lachen, het bracht gelijk een andere sfeer in de kleedkamer die toch wel een beetje down was. Het zijn allemaal sporters die willen winnen, en we zaten er toch dichtbij.” „Wat ik daar mee bedoelde, is dat het een

leuke groep is met kwaliteit en als we dat bij elkaar houden, hard door gaan en geduld hebben met elkaar dan gaat dat presentaties opleveren zowel individueel als met het team. Ik zie dit meidenteam als de nieuwe lichting, waar je vroeger de Budokan-lichting had, heb je nu de Kenamju-lichting.” Waar Maij met zijn peptalk/ nabeschouwing stopte, ging Zwiërs verder: „Ik ga natuurlijk al heel lang mee. En ik vind het te gek dat ik dit mag mee maken met inmiddels bijna de derde generatie. We hebben er alles aan gedaan, helaas heeft het niet mogen baten. De sfeer is goed, en dat moet zo blijven en dan kunnen we zeker volgend jaar of dat jaar daarop kampioen worden.” „Ik heb ook gezegd dat als er volgend jaar geen zwaargewicht is, dat ik dan net zo lang doorga totdat ze er wel één vinden”, zei ze met een kleine knipoog.

Meerwaarde

Volgend jaar, mocht Kenamju zich plaatsen door eerste of tweede te worden op de NK, zijn de dames weer present. Maij: „Ik heb het zelf ook mogen ervaren. Het geeft een positief gevoel waar je echt even op kunt teren. Alleen daarom al zou ik het er altijd inhouden, of we moeten geen team hebben die er iets te zoeken heeft zoals afgelopen

jaren het geval was.” „En ja we hebben ook maar één ronde gedraaid en één ronde verloren. Maar dit is wel een ploeg die iets kan. Als je dat hebt, dan moet je gewoon meedoen. Dit levert zoveel meerwaarde op.”

Wellicht dat het dan in Haarlem kan worden georganiseerd. Zwiërs: „Dat hoop ik ook. Het is een sfeervolle wedstrijd, en daarnaast is het een grote reünie voor heel veel mensen. Mensen die vroeger hebben gejudood, die niet naar de NK voor heren of dames Cup komen kijken maar wel naar de Europa Cup.”

